

עמ"ת 49930/05/22 - מדינת ישראל נגד דניאל זאודי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 49930-05-22 מדינת ישראל נ' זאודי(עציר)

תיק חיצוני: 869689/2021

בפני **כבוד השופט עמית מיכלס**
עוררת **מדינת ישראל**
נגד
משיב **דניאל זאודי (עציר)**
בשם העוררת: עו"ד קרן פינקלס
בשם המשיב: עו"ד איתי בר עוז
החלטה

1. לפניי ערר המדינה על החלטות בית משפט השלום בראשון לציון שנדונו בפני כב' השופט ג' אבנון ביום 16.1.2022 (להלן: ההחלטה בראיות) ובפני כב' השופט א' מלמד מיום 22.5.2022, שלפיה שוחרר המשיב בתנאים מגבילים לקהילה הטיפולית "רוח מדבר" (להלן: החלטת השחרור).

שתי ההחלטות ניתנו במסגרת בקשת העוררת למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, שהוגשה ביום 6.1.2022 בד בבד עם כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות למקום המשמש למגורי אדם וגניבה.

2. בבית משפט קמא חלק המשיב על קיומן של ראיות לכאורה, ולאחר דיון בו לובנו המחלוקות ניתנה ההחלטה בראיות, במסגרתה נקבע שעל אף שחומרי החקירה מגבשים תשתית ראייתית לכאורית, הרי שתשתית זו נגועה ב"קושי ראייתי לא מבוטל הנוגע כל כולו מהתנהלות היחידה החוקרת". בשים לב להחלטה זו, ולאחר שאמו של המשיב נפסלה מלשמש כמפקחת, נדחה הדיון על מנת לאפשר למשיב להציג חלופת מעצר אחרת.

בדיון שנערך ביום 24.1.2022 הופנה המשיב לשירות המבחן, לא לפני שהעוררת הצהירה כי היא חולקת על החלטת הראיות, ושומרת לעצמה את הזכות לערור ככל שתתקבל החלטת שחרור של המשיב.

ואולם, תסקיר שירות המבחן מיום 4.3.2022 לא נשא פרי עבור המשיב, בהינתן שהמלצת שירות המבחן הייתה שלא לשלבו בהליך שיקומי נוכח ניסיונות קודמים שלא צלחו ויכולתו המוגבלת של המשיב להיתרם כיום מטיפול.

ב"כ המשיב שלא השלים עם מסקנת שירות המבחן פנה לבחון את אפשרות שילובו של המשיב בקהילת "רוח מדבר", שלאחר ראיון עם המשיב הסכימה לקבלו לשורותיה.

3. בית משפט קמא קיבל, כאמור, את בקשת ב"כ המשיב לשחררו לקהילה, תוך שנקבע שככל שלא יעמוד בתנאי

המסגרת יהיה עליו להסגיר עצמו לתחנת המשטרה. להבטחת התנאים ניתנה התחייבות המשיב בסך 5,000 ₪. לאחר שנקבע מועד כניסתו של המשיב לקהילה, הודיעה העוררת על כוונתה להגיש את הערר שלפניי.

4. לטענת העוררת הראיות שהוצגו בפני בית משפט קמא מספיקות לא רק לשלב זה של ההליך, אלא אף לשלב ההוכחות, כאשר דינם של מחדלי החקירה הנטענים להתברר במסגרת התיק העיקרי. עוד נטען לקיומה של עילת מסוכנות ולהעדר אפשרות לאינה בדרך של חלופת מעצר כלשהי, בפרט כאשר שירות המבחן לא המליץ על חלופת מעצר אנושית או מוסדית.

5. מנגד, עתר ב"כ המשיב לאמץ את החלטות בית משפט קמא, הן לענין חולשת הראיות והן לגבי אפשרות שחרורו של המשיב למסגרת שיקומית, על אף עמדת שירות המבחן, תוך שהפנה לחולשות הראייתיות שצוינו בהחלטת הראיות, לחלוף הזמן מיום מעצרו של המשיב, ולהסתמכות המשיב על אפשרות יציאתו לקהילה, בהינתן הדחיות שנועדו לבחון אפשרות זו.

דין

6. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, בין בכתב ובין בעל פה, ונתתי דעתי להחלטות בית משפט קמא, מצאתי שדין הערר להתקבל.

7. אשר להחלטה בדבר חולשת הראיות. כידוע, ככלל, בשלב הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים אין להידרש לטענות הנוגעות למחדלי חקירה, ומקומן של טענות אלו להתברר במסגרת התיק העיקרי, לאחר שיינתן להם מלוא המשקל על רקע יתר ראיות התביעה [בש"פ 5201/15 בוסקילה נ' מדינת ישראל (6.8.2015)]. בפרט יפים הדברים שעה שלמחדלים אלו ניתן מענה, הן במהלך הדיון בבית משפט קמא והן במסגרת הערר דנא. בהינתן שעיקר ההחלטה בראיות נסובה סביב התנהלות היחידה החוקרת ומחדליה, די באמור כדי לדחות את הטענה בדבר קיומה של חולשה ראייתית.

בבחינת למעלה מן הצורך אציין שגם לגופה של החלטה, ספק בעיניי אם אכן קיימת חולשה ראייתית בתיק, וודאי חולשה כזו שיש בה כדי להשפיע במידה משמעותית על עילת המעצר, וכפועל יוצא על החלטת השחרור של המשיב. בתמצית, נטען שהראייה המסבכת את המשיב היא טביעת כף יד ימין על גבי שמשית הכסף השמאלית של חלון, מצדה החיצוני, פנימי לרשת ולתריס בחלון המטבח בדירה. עוד בנמצא חוות דעת מז"פ שלפיה הדירה נפרצה מחלון זה. המשיב עומת עם דבר גילוי טביעת כף היד (וליתר דיוק נאמר לו בחקירתו כי נתגלתה במקום "טביעת אצבע" שלו) ותגובותיו היו: "אין מצב" ו- "אני לא פרצתי לשום מקום". משנשאל אם יש בפיו הסבר לטביעת האצבע, השיב: "לא אתם הבאתם אותה אני לא הבאתי אותה". משנתבקש להסביר את דבריו, השיב: "אין לי מה להגיד בגדול". על אף שלמשיב נמסרה כתובת הדירה שנפרצה, הוא לא מסר הסבר מניח את הדעת להימצאות טביעת כף ידו במקום. בתיק החקירה אף סרטון שצולם על ידי השוטרים, ממנו עולה כי ישנו קושי להגיע ישירות לחלון ממנו נפרץ הבית, וכי על מנת להגיע לחלון נדרש המשיב לעבור בשביל בתוך חצר גדולה ומגודרת, כאשר גובה החלון הוא כשני מטר מעל פני הקרקע. מעיון בלוח התצלומים (תצלום מספר 1 במסמך 5) עולה באופן ברור שעל מנת להגיע לחלון המטבח, ממנו

נפרצה הדירה, יש לעבור תחילה בגרם מדרגות חיצוני שאינו מוביל לשום מקום אחר אלא לחלון ולדלת הכניסה לדירה.

בהחלטתו ציין בית משפט קמא כי למשיב לא הוצגה חוות הדעת הסופית ממנה ניתן ללמוד על מיקומה של טביעת כף היד וכפועל יוצא מכך לא התקבלה גרסתו בנקודה זו. אכן, מדובר במחדל חקירתי, אולם מקומו של מחדל זה להתברר על רקע יתר ראיות התביעה, בפרט בשים לב לגרסת המשיב, שבמקרה זה "הרחיק" עצמו לחלוטין מהזירה ולא מסר בחקירתו במשטרה הסבר המתיישב עם גרסה מזכה. שונים היו פני הדברים אם המשיב היה מוסר, לצורך הדוגמא בלבד, גרסה שלפיה עבר בשביל הבניין ונגע בחלון בטעות או שבאותה תקופה הוא עבד בעסק של ניקוי חלונות, זגגות וכיו"ב. כאמור, גרסה מסוג זה לא נמסרה על ידו. גם בגרסת בעלת הדירה, שלא זכרה אם טרם עזיבתה את הבית השאירה את התריס והרשת סגורים, לא מצאתי שיש כדי לכרסם, וודאי שלא באופן משמעותי, בראיות התביעה, בהינתן שהוכחה הימצאותה של טביעת כף היד על גבי החלון ממנו בוצעה הפריצה. גם כאן, לא מסר המשיב גרסה כלשהי, כמו למשל גרסה שהייתה ממקמת אותו מחוץ לדירה בעוד שאדם אחר נכנס לתוכה, באופן שיכול היה להוביל למסקנה שלא המשיב הוא שנכנס לדירה.

בהינתן האמור, מצאתי שגם אם היו מחדלי חקירה, אין בהם כדי לכרסם בראיות שהוצגו מטעם העוררת, שדי בהן כדי לקבוע קיומן של ראיות לכאורה המספיקות לשלב זה של ההליך.

8. אשר לשחרורו של המשיב לחלופה המוצעת, דומני שבמקרה שלפנינו צבר של נימוקים המונע אפשרות שחרורו של המשיב לחלופה כלשהי, כאשר די היה בחלקם כדי להוביל לתוצאה שונה מזו שהתקבלה בבית משפט קמא, לא כל שכן בהצטרבותם.

האחד, עילת המעצר שעצמתה משמעותית. מדובר במשיב שלחובתו עבר פלילי מכביד ביותר הכולל 8 הרשעות קודמות, בגין עבירות מגוונות, ובכלל זה עבירות רכוש ו אלימות, לרבות שתי עבירות שוד שבוצעו בהפרש של מספר שנים זו מזו. המשיב ריצה עונשי מאסר, הארוך שבהם לתקופה של 34 חודשים. לחובת המשיב מאסר מותנה בר הפעלה למשך 9 חודשים, ואף בעבר הופעלו נגדו מאסרים מותנים שלא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות הפוגעות בציבור. את העבירות מבצע המשיב על רקע התמכרות ארוכת שנים לסמים. נוסף על כך אין להמעיט מחומרת מעשיו של המשיב שהתפרץ לדירה ופגע בתחושת הביטחון האישי של בעליה, זאת ללא כל קשר לערך הרכוש שנגנב. עוד אציין שהטענה שלפיה התפרצות לאור היום חמורה פחות מהתפרצות באישון לילה אינה נכונה בהכרח, בהינתן מספרם הרב של האנשים העובדים בימים אלו מבתיים או מצויים בביתם במהלך שעות היום.

השני, עניינו של המשיב אינו עומד בתנאים המהותיים אותם קבע בית המשפט העליון בבש"פ 1981/11 מדינת ישראל נ' סויסה (21.32011) לעניין שחרור ממעצר לחלופת גמילה. המשיב לא החל בהליך גמילה טרם מעצרו, זאת חרף מאסר ממושך אותו ריצה בשנים האחרונות, במסגרתו היה באפשרותו לבקש ולהשתלב בהליך גמילה בין כתלי הכלא. המשיב אף לא השתלב בהליך גמילה לאחר שחרורו, למעט מכון גמילה פרטי בו ניסה להשתלב מספר חודשים לפני שנעצר, כאשר הטיפול הופסק שבועיים ימים בלבד לאחר שהחל. המשיב אמנם הביע רצון להשתלב בהליך גמילה עתה, אולם ניסיון העבר עמו מלמד שלאורך השנים התקשה להישמע לגבולות ולסמכות, התקשה לשלוט בעצמו ולווסת

את התנהגותו, ואף נטה להגיב באלימות כאשר חש איום. בעבר ערך שירות המבחן מספר ניסיונות על מנת לשלב את המשיב במסגרת טיפולית בתחום האלימות, אולם המשיב התקשה לשתף פעולה עם שירות המבחן. גם עתה, במהלך החודשים בהם שהה המשיב בבית המעצר לא יזם כל פנייה לצורך שילובו בהליך טיפולי במסגרת בית המעצר. לא יפלא אפוא ששירות המבחן התרשם שהמוטיבציה שהפגין המשיב היא מילולית בלבד וכי המשיב מנסה למצוא "פתרונות מהירים לצרכים מידיים וקונקרטיים", כאשר בעבר שיתוף הפעולה שלו עם גורמי טיפול היו לפרקי זמן קצרים בלבד. עוד יש לציין שנוסף על ההרשעות בגין נענש, הורשע המשיב בשנת 2020 בעבירה של החזקת סכין שלא כדין במסגרת הליך פלילי המתנהל נגדו בבית משפט השלום ברחובות. לאחר שהורשע לא התייצב המשיב לדיון המשך שנקבע לשמיעת הטיעונים לעונש, ומאילו מובן שלא ביקש להשתלב בהליך שיקומי במסגרת אותו הליך.

מהאמור עולה שסיכויי הצלחת המשיב בטיפול אינם גבוהים, לשון המעטה, כאשר מנגד ישנו חשש שישוב לבצע עבירות ויפגע בציבור. בנסיבות אלו לא הוכח שיש בקהילה אליה הופנה המשיב כדי להוות מסגרת מספקת לצרכיו של המשיב.

השלישי, היות המשיב עבריין סדרתי, שלא השכיל לנצל בעבר הזדמנויות לשיקום ולגמילה, ומתחמק מהליך משפטי המתנהל נגדו, מקשה עד מאוד ליתן אמון במשיב וברצינות כוונותיו עתה.

הרביעי, המלצתו השלילית של שירות המבחן, שניתנה, כאמור, על רקע היכרות רבת שנים עם המשיב ובעקבות תסקיר מקיף, יסודי, מנומק ומשכנע. כידוע לכל, לא בנקל יסטה בית משפט מהמלצה שלילית של שירות המבחן בהליכי מעצר, והדבר ייעשה אך באותם מקרים בהם ישנם בנמצא נימוקים כבדי משקל [בש"פ 10162/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21, (3.1.2018); בש"פ 2306/19 אבו עואד נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (7.4.2019)]. במקרה שלפנינו תומכים מכלול הנימוקים דווקא בהחלטה ההפוכה, ולא מצאתי בהחלטות בית משפט קמא נימוק משכנע מדוע ראוי לסטות במקרה זה מהמלצת הגורם המקצועי.

החמישי, החלטת בית משפט קמא אינה מתיישבת עם הוראות סעיף 48(א)(7) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, שלפיו רשאי בית המשפט לחייב משוחרר בתנאים לקבל טיפול למשתמשים בסמים "ובלבד שהטיפול אושר על ידי קצין מבחן".

9. גם בטענת המשיב שלפיה הסתמך על אפשרות היציאה לגמילה, אין ממש, זאת בשים לב להצהרותיה החוזרות ונשנות של העוררת במהלך הדיונים השונים שלפיה עמדתה היא למעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו ולכוונתה לערור על כל החלטת שחרור שתתקבל בעניינו, מסר אותו שמע המשיב במו אוזניו ושוודאי הוסבר לו על ידי בא כוחו. נוסף על כך בית משפט קמא אף הבהיר שאל לו למשיב לפתח ציפיות שאכן ישוחרר לגמילה. מוכן אני להניח שעל אף ההצהרות החוזרות ונשנות פיתח המשיב ציפיות לאור הדחיות והריאיון שעבר, אולם אין די בציפייה זו כדי להתגבר על מכלול המכשולים והקשיים עליהם עמדתי לעיל. במצב דברים זה שונה עניינו של המשיב מעניינו של העורר בדוגמא שהוצגה על ידי ב"כ המשיב [בש"פ 8168/17 קרקי נ' מדינת ישראל (31.10.2017)], שם שוחרר העורר להליך גמילה בהינתן תסקירי שירות מבחן חיוביים שכללו המלצה לשילובו בהליך גמילה ובהינתן גילו המתקדם.

סוף דבר

10. נוכח כל האמור מצאתי לקבל את הערר ואני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

11. תיק החקירה מוחזר בזאת לידי ב"כ העוררת במעמד הדיון.

12. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשפ"ב, 26 מאי 2022, בנוכחות
הצדדים.